

gorkoto. Hinko in Milka sta skakljala po cele ure zunaj pred pragom in se kepala z mokrim južnim snegom. Hinko je obiskoval tudi kozo belko v hlevu in jo je božal po vratu in po hrbtu.

Na vrtu se je sneg za silo odtajal, in koza se je lahko pasla in je mulila sočno travo, ki je že poganjala iz zemlje. Hinko je bil zopet pri kozi in je poslušal, kako zvončklja zvonček pod njenim vratom. Pri sebi je imel šolske knjige, da se je hkrati lahko učil.

Še je zabril včasih sever, in koza je morala v hlev in Hinko v izbo. Starka zima je šla godrnjaje po holmu in naprej proti dolini, še neugnana. Stopala je samozavestno in se je režala skozi okna v sobo. Tudi je bil še njen dih strupen in hud; a ginil in oddaljeval se je od dne do dne s holma in naposled ga skoro ni bilo več čutiti. Mati se je vrtela v izbi za mizo in je pospravljala; Hinko in Milka sta se pa učila. Nestrpno hrepenenje je rastlo v hiši in se dvigalo v vseh srcih; nekaj velikega, krasnega se je bližalo. Oči so gledale in so čakale. Čakalo je srce in je bilo hitreje in glasneje kakor prej. Ali morda vendar pride pomlad?



Svečan.

Na svečnico.

Kot na večér,
kadar nebo
v zvezdicah zlatih blešči,
danes takó
cerkvica vsa
v lučkah nebrojnih žari.

Kolikor lučk,
toliko src
danes v molitvi drhti,
kolikor zvezd,
toliko src
danes Marijo časti...

Pismo materi.

Svečo mi prižgi, o mati,
za spomin na svečnico;
pred oltarček jo postavi
naše ljubljene Gospé!

Pa pomoli zame, mati,
da gorelo bi srce
vedno mi v ljubezni novi
do preljubljene Gospe!

Na pepelnico.

Pa duhovnik blagoslovil
oljčnih vejic je pepel,
da zaznamova ta čela,
da so prah, pepel.

Kje so rastle oljke te?
Ah še lani zelenele,
ah še lani so cvetele
v južnem vrtu oljke te.

Pa, predragi, drugo leto
kje mi bomo, kdo li ve? —
Morda le pepel že bomo
kakor oljke te!

Bogumil Gorenjko.

